

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2021 č.j. OAM-275/ZA-ZA12-K02-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2021 č.j. OAM-275/ZA-ZA12-K02-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2021 č.j. OAM-275/ZA-ZA12-K02-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 27. 4. 2021 tak, že žádost byla dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že došlo k porušení ust. § 3, § 50 odst. 2 až 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1, § 25 a § 14a zákona o azylu. Pochází z X. v Luhanské oblasti, ze země odešel z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a obavy o svůj život, tvrdil, že situace v místě jeho bydliště se nezlepšuje, naopak se v současnosti zhoršila, žalobce má odůvodněné obavy z návratu. Poukázal na to, že poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 17. 10. 2014, ta mu byla udělena ve formě doplňkové ochrany rozhodnutím ze dne 26. 1. 2015 na 24 měsíců, rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2017 mu ochrana prodloužena nebyla, rozhodnutí obstálo i v soudním přezkumu (rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 2. 2020 č.j. 2 Az 36/2017-28, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2020 č.j. 4 Azs 80/2020-30). Důvodem první žádosti byl ozbrojený konflikt na východě Ukrajiny a špatná bezpečnostní situace v místě bydliště žalobce, ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že jeho důvody jsou totožné jako v žádosti první tj. obavy o život z důvodu zhoršené bezpečnostní situace, navíc žalobce sdělil, že mu X., nemá se kam vracet, jeho byt byl vyvlastněn na základě vyhlášky samozvané Luhanské lidové republiky, žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, jež by odůvodňovala nové meritorní projednání žádosti, s čímž však žalobce nesouhlasí. Žalovaný totiž pochybil při zkoumání první z podmínek § 11a zákona o azylu (tj. zda se objevily nové relevantní skutečnosti či zjištění), žalovaný byl z úřední povinnosti povinen obstarat si aktuální informace o situaci na východě Ukrajiny a zhodnotit, zda opět nedošlo ke zhoršení bezpečnostní situace v této části země od okamžiku, kdy rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany žalobci. Odůvodnění ovšem obsahuje pouze velmi stručnou zmínku o aktuální situaci na Ukrajině v době podání opakované žádosti, odkazuje toliko na rozhodnutí ze dne 17. 3. 2017, jímž nebyla žalobci prodloužena doplňková ochrana, dále stručně odkazuje pouze na Informaci OAMP ze dne 30. 6. 2021. Poukázal na několik běžně dostupných článků a zpráv, které potvrzují zhoršení bezpečnostní situace na východě Ukrajiny od počátku roku 2021, a tvrdil, že situace v místě jeho původního bydliště (Doněcký a Luhanský region) se zhoršuje, boje pokračují, napětí eskaluje a počet civilních obětí narůstá. Žalovaný tudíž pochybil, pokud se žádostí žalobce nezabýval meritorně ve vztahu k doplňkové ochraně z hlediska aktuálních informací o zemi původu.
3. Namítal, že v řízení rovněž uvedl nové relevantní skutečnosti nebo zjištění, tj. že X., v zemi původu nemá žádné zázemí, 7 let žije na území ČR, v jeho bytě na Ukrajině žijí cizí lidé z důvodu vyvlastnění bytu, tato tvrzení však nemohl blíže rozvinout a vysvětlit, neboť s ním v rozporu s § 23 odst. 2 zákona o azylu nebyl proveden pohovor, což je rovněž pochybením žalovaného. Zmínil též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012 č.j. 3 Azs 6/2011 – 96. Žalovaný tedy pochybil, pokud nepřihlédl k aktuálním informacím o situaci v zemi původu, žádost neposoudil meritorně, neopatřil si dostatečné podklady, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihléžel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo; napadené rozhodnutí je tak nezákonné.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, odkázal na napadené rozhodnutí, trval na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, ani se neobjevily žádné nové skutečnosti ve smyslu

zákona o azylu, které by mohly být azylově relevantní, proto důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce neshledal. Jak sám žalobce uvedl, uváděl v nynějším řízení stejné důvody, jako v případě své první žádosti, těmito důvody se již žalovaný zabýval. Poukázal na to, že v rámci řízení, kdy doplňková ochrana žalobci prodloužena nebyla, dospěl k závěru, že žalobce může využít vnitřního přesídlení na většinové území Ukrajiny pod kontrolou ukrajinské vlády, správnost tohoto rozhodnutí byla potvrzena soudními rozhodnutími. Žalobce nyní uváděl naprosto stejné skutečnosti, které již byly dostatečně posouzeny, dále je nesporné, že žalobce je zdravým, praceschopným, X. mužem v produktivním věku. Pokud jde o tvrzené X., byla tato skutečnost žalobci známá už v průběhu posledního řízení o prodloužení doplňkové ochrany, které bylo ukončeno dne 6. 5. 2020, mohl ji tedy uvést již tehdy. Z toho vyplývá, že opakovaná žádost žalobce je nepřijatelná. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) týkající se opakovaných žádostí.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 4. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že na Ukrajině je pořád válka, která se zhoršuje, žalobce žije v ČR 7 let a nemůže se tam vrátit, je tam Luhanská národní republika, na adrese jeho předchozího pobytu už žijí jiní lidé, jeho X.
7. Součástí spisu je dále protokol ze dne 17. 10. 2014 o pohovoru k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil strachem z ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, a dále protokol o pohovoru ze dne 17. 1. 2017 k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, kde žalobce uvedl, že na Ukrajině zůstává ozbrojený konflikt, žalobce se tam nechce vrátit. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2015 č.j. OAM-547/ZA-ZA04-HA18-2014 žalobci byla udělena doplňková ochrana na 24 měsíců, avšak rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2017 č.j. OAM-547/ZA-ZA04-ZA17-PD1-2014 mu tato ochrana nebyla prodloužena. Žalovaný se zde zabýval též zhoršenou bezpečnostní situací na Ukrajině, kdy shledal, že situace se uklidnila a osoby mimo konfliktní oblasti tzv. linie dotyku již nečelí bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy, žalobce může využít institutů vnitřního přesídlení, zjištěné skutečnosti nepovažoval za důvodné z hlediska udělení mezinárodní ochrany, resp. prodloužení doplňkové ochrany.
8. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zařadil též Informaci OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 30. 6. 2021, Informaci OAMP ze dne 30. 7. 2021, Informaci MZV ČR ze dne 1. 3. 2021 a Informaci norského Centra informací o zemi původu (LANDINFO) ze dne 11. 5. 2020. Žalobce se dne 13. 9. 2021 nedostavil k úkonu seznámení s podklady pro rozhodnutí, ač byl řádně předvolán.
9. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 9. 2021, žalovaný konstatoval, že se jedná o druhou žádost, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany obstálo. Shledal, že žalobce v řízení uvádí skutečnosti, které již byly posouzeny v rámci řízení o předchozí žádosti, uvedl naprosto stejné důvody, tj. zhoršenou bezpečnostní situaci v místě jeho posledního bydliště na Ukrajině a obecnou neochotu k návratu na Ukrajinu. Poukázal na to, že v posledním řízení o prodloužení doplňkové ochrany zjistil, že bezpečnostní situace v zemi původu se stabilizovala, problematickou zůstává pouze Doněcká a Luhanská oblast, kde se incidenty omezují na linii dotyku, ostatní oblasti Ukrajiny nejsou konfliktem zasaženy, to potvrzuje i Informace OAMP ze dne 30. 6. 2021, dle které situace na většině území Ukrajiny zůstává klidná, incidenty se omezují na linii dotyku ve výše uvedených dvou

oblastech. Tvzení žalobce X. za nové azylově-relevantní skutečnosti nepovažoval, navíc uvedl, že žalobce je dospělý, zdravý, praceschopný X. muž v produktivním věku. Poukázal na to, že dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. ČR považuje Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti. Shledal, že žádost je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná, podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil, aniž by posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
15. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce*

nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57. “Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ K tomu obdobně vizte též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27.

16. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrze skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
17. Soud shledal, že dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí by žaloba odůvodněná nebyla. Žalobce se stejně jako v případě předchozí žádosti o mezinárodní ochranu odvolával na zhoršenou bezpečnostní situaci v místě jeho předchozího bydliště, žalovaný si pro rozhodnutí opatřil aktuální podklady dostatečně a podrobně vypovídající o situaci v zemi původu, v napadeném rozhodnutí absenci podstatné změny poměrů na Ukrajině stručně, avšak dostačujícím způsobem odůvodnil, když poukázal na zjištění učiněná v rámci posledního řízení o prodloužení doplňkové ochrany (ukončené dne 6. 5. 2020), uvedl, že dle aktuální Informace OAMP ze dne 30. 6. 2021 jsou tyto závěry potvrzeny, dále odkázal též na status většiny území Ukrajiny coby bezpečné země původu (kromě částí Doněcké a Luhanské oblasti). Je tak zjevné, že žalovaný vycházel z aktuálních zpráv a aktuální stav porovnal se situací v době neprodloužení doplňkové ochrany žalobci. Žalovaný nepostupoval v rozporu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správní soudu ze dne 6. 3. 2012 č.j. 3 Azs 6/2011 – 96, neboť se tehdy aktuální situací na Ukrajině zabýval a porovnal ji se situací v době předchozího rozhodnutí o mezinárodní ochraně se závěrem, že k podstatné změně poměrů nedošlo; ke dni vydání napadeného rozhodnutí by se soud s tímto závěrem ztotožnil. Soud též souhlasí se žalovaným, že skutečnosti ohledně X. žalobci byly známy již v době předchozího řízení, tedy je mohl v předchozím řízení uplatnit, navíc se nemůže jednat o azylově relevantní skutečnosti s ohledem na to, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a práceschopnou osobou. K tvrzené nemožnosti navrátit se do místa jeho původního bydliště resp. do bytu jím původně obývaného soud uvádí, že se rovněž nemůže jednat o novou skutečnost, která by mohla ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce a která by odůvodňovala nové meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, když již v posledním řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný shledal, že žalobce má možnost v případě návratu do země původu využít institutů vnitřního přesídlení. Žalovaný tudíž ani nepochybil, pokud s žalobcem nevedl pohovor. Lze shrnout, že žaloba by dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla úspěšná.
18. S ohledem na nutnost ex nunc posouzení však soud shledal žalobu důvodnou.
19. Z judikatury správních soudů jednoznačně plyne, že jedním z důvodů k prolomení zásady koncentrace řízení je aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Podle něj členské státy EU musí zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci, které je úplné a

ex nunc (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. S ohledem na včasné neprovedení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice do vnitrostátního právního řádu má toto ustanovení přímý účinek, jedná-li se o žádost o mezinárodní ochranu podanou po rozhodném datu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35). Právě krajský soud je v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a ex nunc posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného.

20. V rámci soudního řízení lze při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).
21. V tomto případě není pochyb o tom, že válka na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit ve správním řízení. Nejvyšší správní soud připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž jsou soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu. Za takovou specifickou situaci Nejvyšší správní soud označil například vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, bod 22 in fine). Soud shledal, že současná situace na Ukrajině představuje právě takovou situaci, kterou musí při rozhodování v dané věci zohlednit.
22. Aktuální situace na Ukrajině nepochybně představuje podstatnou změnu bezpečnostní situace v zemi původu, když na velké části území Ukrajiny po invazi Ruské federace vypukl dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt. Ve vlasti žalobce tak došlo k takovým dříve objektivně neexistujícím skutečnostem, jež svědčí o tom, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování či vážná újma (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). Za této situace bude skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžadovat rozsáhlé doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. Zároveň má soud za to, že konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
23. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 537/2021 – 31 ze dne 10. 3. 2022, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že invaze Ruska na Ukrajinu v roce 2022 může představovat výjimečnou okolnost, k níž Nejvyšší správní soud přihlédne i přesto, že nastala až po rozhodnutí krajského soudu. Z toho lze dovodit, že k této okolnosti musí přihlédnout i krajské soudy v rámci ex nunc posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Přímo k ozbrojenému konfliktu na Ukrajině coby nové skutečnosti v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu se vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č.j. 5 Azs 401/2021 – 31 ze dne 3. 6. 2022: „V nyní posuzované věci žalovaný označil žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu za nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil, jelikož od doby podání první žádosti stěžovatele nedošlo k významným změnám v zemi původu stěžovatele a Ukrajina byla stále zařazena do kategorie tzv. bezpečných zemí původu obsažených ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 - 31, od

24. 2. 2022, *Ukrajina bezpečnou zemí původu není a danou vyhlášku již nelze nadále ve vztahu k Ukrajině použít. Ani střední a západní část Ukrajiny nezůstala válkou nedotčena, byť zde prozatím přímé pozemní ozbrojené střety neprobíhají, nicméně řada míst v těchto oblastech se stává cílem ruských raketových či leteckých útoků, které si již rovněž vyžádaly oběti i z řad civilního obyvatelstva. (...) S ohledem na zásadní změnu bezpečnostní situace v zemi původu bude nyní povinností žalovaného, aby se žádostí stěžovatele meritorně zabýval, jelikož opakovaná žádost stěžovatele musí být vzhledem k zásadní změně poměrů hodnocena jako přípustná. Je třeba, aby se žalovaný s přihlédnutím k aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele zabýval podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud uzavírá, že je na žalovaném, aby znovu posoudil žádost stěžovatele ve světle aktuální situace na Ukrajině a z ní vyplývajících důsledků a rovněž i z hlediska veškerých dosud nastalých rozhodných skutečností, které by mohly odůvodňovat udělení mezinárodní ochrany. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že se vzhledem k naprosto nové situaci na Ukrajině nezabýval původními kasačními námitkami, neboť by to bylo i pro další řízení v této věci nadbytečné.*

24. V novém řízení tak žalovaný nebude mít možnost žádost žalobce posoudit jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavit dle § 25 písm. i) téhož zákona, žalovaný bude povinen tuto žádost řádně posoudit ve vztahu ke všem případným formám mezinárodní ochrany. Žalovaný v dalším řízení zejména posoudí, zda s ohledem na aktuální situaci v zemi původu může mít žalobce odůvodněný strach z pronásledování, případně zda mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to především z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, žalovaný případně posoudí též aktuální možnost využití alternativy vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74 a ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93).
25. Soud tak zrušil napadení rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně